Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

16 юли 2020 година*

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Митнически кодекс на Общността — Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Контрол на стоките — Искане за последващата проверка на митническата декларация — Последващ контрол“

По дело C-496/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Commissione tributaria regionale della Campania — sezione staccata di Salerno (Регионална данъчна комисия на Кампания — подразделение Салерно, Италия) с акт от 29 септември 2017 г., постъпил в Съда на 25 юни 2019 г., в рамките на производство по дело

Antonio Capaldo SpA

срещу

Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Salerno,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: L. S. Rossi, председател на състав, J. Malenovský и N. Wahl (докладчик), съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Antonio Capaldo SpA, от P. Giordano и R. Salzano, avvocati, както и от D. De Rosa,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от G. Albenzio, avvocato dello Stato,

– за Европейската комисия, от F. Clotuche-Duvieusart, M. Salyková и C. Sjödin, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 78 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс“).

2 Запитването е отправено в рамките на спорове между Antonio Capaldo SpA и Agenzia delle dogane e dei monopoli — Ufficio delle dogane di Salerno (Агенция „Митници и монополи“ — митническа служба Салерно, Италия) (наричана по-нататък „митническата служба“) относно последващата проверка на подадените от първото митнически декларации.

Правна уредба

3 Член 62 от Митническия кодекс предвижда:

„1. Писмените декларации се изготвят върху формуляр, съответстващ на официалния образец, предвиден за целта. Те трябва да бъдат подписани и да съдържат всички данни, необходими за прилагане на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, за който стоките са декларирани.

2. Към митническата декларация трябва да бъдат приложени всички документи, изи[с]квани за прилагане на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, за който стоките са декларирани“.

4 Член 65 от този кодекс гласи:

„След приемане на митническата декларация, по искане на декларатора митническите органи могат да му разрешат извършване на една или повече поправки в нея. При поправката не могат да се включват стоки, различни от първоначално декларираните.

Не се допускат поправки, когато искането е направено, след като митническите органи са:

а) информирали декларатора за намерението си да извършат проверка на стоките; или

б) констатирали неверни данни в декларацията; или

в) разрешили вдигането на стоките“.

5 Член 78 от посочения кодекс гласи:

„1. След вдигането на стоките митническите органи имат право но своя инициатива или по искане на декларатора да [извършат последваща проверка на] декларацията.

2. Митническите органи имат право след вдигане на стоките и с цел установяване истинността на данните от декларацията, да извършват контрол на търговските документи и данни за вносните или износните операции с декларираните стоки, включително и па последващите търговски операции с тях. Този контрол се извършва на място в помещенията на декларатора при всяко лице, свързано пряко или косвено с горепосочените операции, както и при всяко друго лице, притежаващо тези документи и данни за професионални цели. Митническите органи имат право да извършват и проверка на стоките, ако те все още могат да бъдат представени.

3. Когато [при] последващата проверка на декларацията или [при] последващия[…] контрол [се] установ[и], че разпоредбите, отнасящи се до съответния митнически режим са били приложени на основата на неверни или непълни данни, митническите органи вземат необходимите мерки, при спазване на приетите разпоредби, да уредят ситуацията, като отчитат новите данни, с които разполагат“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

6 През 2011 г. жалбоподателят в главното производство внася от Китай градински беседки, някои от които съдържат желязна конструкция, а други — алуминиева. Той ги декларира с тарифен код 6306 12 00 00, който предвижда митническа ставка от 12 % за съответните стоки. Той извършва последващ внос под същия тарифен код.

7 В резултат на извършен от бюро за митнически консултации вътрешен одит жалбоподателят в главното производство обаче приема, че определеният за тези градински беседки тарифен код е неправилен. Според него градинските беседки с желязна конструкция трябва да бъдат класирани в тарифен код 7308 90 99 00, който предвижда нулева митническа ставка, а градинските беседки с алуминиева конструкция — в тарифен код 7610 90 99 00, който предвижда митническа ставка от 6 %.

8 По тази причина жалбоподателят в главното производство подава две молби до митническата служба, като иска, от една страна, последваща проверка на неговите митнически декларации, и от друга страна, възстановяване на сумите, които според него не е трябвало да заплати като мита и данък върху добавената стойност, в случай че се приеме предложеният от него тарифен код. Митническата служба отхвърля тези искания.

9 Жалбоподателят в главното производство оспорва решенията, с които се отхвърлят посочените искания, пред Commissione tributaria provinciale di Salerno (Данъчна комисия на провинция Салерно, Италия). Пред тази юрисдикция митническата служба обосновава отхвърлянето на подадените молби, като посочва, от една страна, че няма задължение да уважи направеното искане за последваща проверка, и от друга страна, че възприетата от нея тарифна позиция е правилна. Що се отнася до искането за последваща проверка, митническата служба подчертава, че внос на същия вид стоки е бил обект на физическа проверка и че констатациите не били оспорени от митническия агент, представляващ жалбоподателя в главното производство.

10 С решение от 25 февруари 2015 г. Commissione tributaria provinciale di Salerno (Данъчна комисия на провинция Салерно) отхвърля подадената по административен ред жалба, с която е сезирана, като по същество възпроизвежда доводите на митническата служба. Жалбоподателят в главното производство обжалва това решение пред Commissione tributaria regionale della Campania — sezione staccata di Salerno (Регионална данъчна комисия на Кампания — подразделение Салерно, Италия).

11 Освен това жалбоподателят в главното производство е страна по две други отделни дела, които също се обжалват пред последната юрисдикция. Така, от една страна, той обжалва решение от 26 февруари 2015 г. по сходен спор, по който Commissione tributaria provinciale di Salerno (Данъчна комисия на провинция Салерно) отхвърля при аналогични условия направеното искане. От друга страна, в сходен казус митническата служба обжалва решение от 15 юни 2015 г., с което посочената юрисдикция, но в различен състав, напротив, уважава жалбата на жалбоподателя в главното производство.

12 Запитващата юрисдикция решава да съедини тези три дела за съвместно и единно решаване.

13 При тези обстоятелства Commissione tributaria regionale della Campania — sezione staccata di Salerno (Регионална данъчна комисия на Кампания — подразделение Салерно, Италия) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Пречка ли е за провеждане на процедурата по последваща проверка на обмитяването по член 78 от [Митническия кодекс] физическата проверка на стоките при техния внос?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

14 Италианското правителство счита, че преюдициалното запитване е недопустимо. На първо място, то изтъква, че поставеният въпрос е ирелевантен за разрешаването на споровете по главните производства. Запитващата юрисдикция неправилно приела, че митническата служба не образувала процедура за последваща проверка на подадената декларация. Всъщност тази служба образувала тази процедура и произнесла в неблагоприятен за жалбоподателя в главното производство акт, без да вземе предвид обстоятелството, че сама по себе си физическата проверка на стоките позволява да се изключи последваща проверка на подадените декларации.

15 На второ място, тази юрисдикция нарушила правомощията си, като не изпълнила задължението си предварително да провери дали митническата служба упражнила правилно правото си на преценка в рамките на процедурата по последваща проверка на митническите декларации.

16 Съгласно постоянната съдебна практика само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално решение, за да може да се произнесе, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, щом поставените въпроси се отнасят до тълкуването или валидността на норма от правото на Съюза, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе. От това следва, че поставените от националните юрисдикции въпроси се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция преюдициално запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, ако проблемът е от хипотетично естество или още ако Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на посочените въпроси (решения от 16 юни 2015 г., Gauweiler и др., C-62/14, EU:C:2015:400, т. 24 и 25, от 2 октомври 2018 г., Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, т. 45 и от 19 декември 2019 г., Dobersberger, C-16/18, EU:C:2019:1110, т. 18 и 19).

17 В случая поставеният въпрос се отнася до съответствието с член 78 от Митническия кодекс на решения, приети от компетентните национални митнически органи. При тези условия не изглежда очевидно, че поисканото тълкуване на правото на Съюза не би имало никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство. Следователно презумпцията за релевантност, от която се ползва преюдициалното запитване, не се оборва от направените от италианското правителство възражения, състоящи се по същество в оспорване, от една страна, на фактическата обстановка, която запитващата юрисдикция определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, и от друга страна, законосъобразността на акта за преюдициално запитване, която Съдът също не следва да преценява.

18 Поради това преюдициалното запитване е допустимо.

По преюдициалния въпрос

19 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 78 от Митническия кодекс следва да се тълкува в смисъл, че не допуска евентуална последваща проверка на митническата декларация, когато при предходен внос съответната стока е била подложена, без това да е било оспорено, на физическа проверка, потвърждаваща тарифното ѝ класиране.

20 На първо място, следва да се подчертае, че текстът на член 78 от Митническия кодекс не съдържа никакво ограничение — нито по отношение на възможността за митническите органи да извършат последваща проверка или последващ контрол по смисъла на параграфи 1 и 2 от този член, нито по отношение на възможността те да приемат необходимите мерки за узаконяване на положението, предвидено в параграф 3 от посочения член.

21 На второ място, както самата цел, преследвана с Митническия кодекс, а именно — да се осигури правилното прилагане на неговите разпоредби — така и специфичната логика на член 78 от този кодекс, която се състои в съобразяването на митническата процедура с действителното положение чрез поправяне на фактическите грешки или пропуски, както и на грешките при тълкуването на приложимото право, противоречат на тълкуване на този член, което допуска да се изключи по принцип възможността митническите органи да извършват последваща проверка или друг последващ контрол на митническите декларации за отстраняване на евентуалните нередности (вж. в този смисъл решение от 10 декември 2015 г., Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, т. 26 и цитираната съдебна практика).

22 За разлика от предвидената в член 65 от Митническия кодекс поправка, която се извършва едностранно от декларатора преди издаването на разрешение за вдигане на стоките, последващата проверка се извършва след издаването на разрешението за вдигане на стоките, като по този начин митническите органи разполагат с известна свобода на преценката по отношение на възможността дали да извършат или не исканата последваща проверка (вж. в този смисъл решение от 20 октомври 2005 г., Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, т. 66).

23 Това не променя факта, че тази свобода на преценка е ограничена.

24 Най-напред, когато се поиска последваща проверка, митническите органи са длъжни да разгледат въпроса дали следва да се извърши такава проверка, като вземат предвид по-специално наличната възможност да се прецени дали това искане е основателно и в резултат на тази преценка те трябва, при условие че е подадена жалба по съдебен ред, или с мотивирано решение да отхвърлят направеното от декларатора искане, или да извършат исканата последваща проверка (вж. в този смисъл решение от 20 октомври 2005 г., Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, т. 46—52).

25 По-нататък, когато в резултат на извършената от митническите органи проверка се окаже, че разпоредбите, които уреждат съответния митнически режим, са били приложени въз основа на неверни или непълни данни, съгласно член 78, параграф 3 от Митническия кодекс митническите органи са длъжни да вземат необходимите мерки, за да уредят положението, като отчетат новите данни, с които разполагат (решение от 10 декември 2015 г., Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, т. 24 и цитираната съдебна практика).

26 В това отношение следва да се подчертае, че изразът „неверни или непълни данни“, съдържащ се в член 78, параграф 3, трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща както фактическите грешки или пропуски, така и грешките при тълкуването на приложимото право (решения от 20 октомври 2005 г., Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, т. 63 и от 10 юли 2019 г., CEVA Freight Holland, C-249/18, EU:C:2019:587, т. 32). Следователно митническите органи не могат да

отхвърлят искането за последваща проверка с единствения мотив, че вносителят не е възразил срещу предварителния контрол, при положение че той не е нарушил предмета на уредба на член 78 от Митническия кодекс.

27 Накрая, когато платените от декларатора вносни митни сборове надхвърлят законно дължимите към момента на плащането им, необходимата мярка за възстановяване на положението може да се състои само във връщане на надвзетата сума (решение от 20 октомври 2005 г., Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, т. 53).

28 От изложените съображения следва, че физическата проверка на стоките, извършена при техния внос, сама по себе си не може да възпрепятства започването на процедура за последваща проверка на митническата декларация, предвидена в член 78 от Митническия кодекс.

29 На поставения въпрос следва да се отговори, че член 78 от Митническия кодекс следва да се тълкува в смисъл, че допуска предвидената в него процедура за последваща проверка на митническата декларация да бъде започната дори когато при предходен внос съответната стока е била подложена, без това да е било оспорено, на физическа проверка, потвърждаваща тарифното ѝ класиране.

По съдебните разноски

30 Тъй като за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

Член 78 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността следва да се тълкува в смисъл, че допуска предвидената в него процедура за последваща проверка на митническата декларация да бъде започната дори когато при предходен внос съответната стока е била подложена, без това да е било оспорено, на физическа проверка, потвърждаваща тарифното ѝ класиране.

Подписи